

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z powództwa T. S.A. z siedzibą w K.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o wymierzenie kary pieniężnej
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 2 grudnia 2025 r.
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego
w W. z 30 września 2024 r., sygn. VII AGa 20/24

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od T. S.A. z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia T. S.A. z siedzibą w K. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: „Prezes URE”) decyzją z 29 lipca 2022 r., nr [...] (dalej: „decyzja” lub „zaskarżona decyzja”), działając na podstawie art. 168 pkt 1 oraz art. 169 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 170 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, art. 174 ust. 1 oraz w zw. z art. 52 ust. 1, art. 59 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (tekst jedn. Dz.U. z 2024 r. poz. 1361 z późn zm.,

dalej: „uOZE”) i § 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Energii z dnia 11 sierpnia 2017 r. w sprawie zmiany wielkości udziału ilościowego sumy energii elektrycznej wynikającej z umorzonych świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w latach 2018-2019 (Dz.U. 2017 r., poz. 1559; dalej: „Rozporządzenie 2018-2019”) oraz na podstawie art. 104 k.p.a. i art. 90 ust. 1 uOZE, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej T. S.A. z siedzibą w K. (dalej: „T.”, „Spółka” „Przedsiębiorca” lub „powódka”), orzekł, że: Przedsiębiorca nie przestrzegał za 2018 r. określonego w art. 52 ust. 1 uOZE w zakresie, o którym mowa w art. 59 pkt 2 uOZE z uwzględnieniem § 1 pkt 2 Rozporządzenia 2018-2019, obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej z biogazu rolniczego od dnia wejścia w życie rozdziału 4 uOZE, tj. od 1 lipca 2016 r., w instalacjach odnawialnego źródła energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej, względnie uiszczenia opłaty zastępczej, na zasadach określonych w art. 47 uOZE, w terminie do 30 czerwca 2019 r. (pkt 1 decyzji) oraz za niewywiązanie się z obowiązku opisanego w pkt 1 wymierzył T. karę pieniężną w kwocie 2.143,55 zł, to jest w wysokości 0,0000145% przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2021 r. z działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie energią elektryczną (pkt 2 decyzji).

Odwołanie od zaskarżonej decyzji wniosła powódka zaskarżając ją w całości, wnosząc o jej uchylenie i zasądzenie od Prezesa URE zwrotu kosztów postępowania, zarzucając decyzji:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 52 ust. 1, art. 59 pkt 2 uOZE w zw. z § 1 pkt 2 Rozporządzenia 2018-2019 przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie;
2. art. 168 pkt 1 w zw. z art. 169 ust. 1 pkt 1, art. 170 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i art. 174 ust. 1 uOZE przez ich zastosowanie i wymierzenie wnoszącej odwołanie kary pieniężnej, a także podwyższenie jej wysokości ponad poziom minimalny, mimo że odwołująca nie była podmiotem, na którym ciążył za 2018 r. obowiązek, o którym mowa w art. 52 ust. 1 uOZE;

3. naruszenie przepisów postępowania mogących mieć istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

1. art. 6 k.p.a., poprzez jego niezastosowanie i ustalenie przez Prezesa URE, że powódka była zobowiązana do wykonania za 2018 r. obowiązku, o którym mowa w art. 52 ust. 1 uOZE bez podstawy prawnej;
2. art. 7 i 77 k.p.a., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, tj. niezebranie i nierozpatrzenie w sposób wyczerpujący całości materiału dowodowego oraz zaniechanie podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego;
3. art. 7a k.p.a. i art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r. poz. 1480 z późn. zm.; dalej: „prawo przedsiębiorców”), poprzez ich niezastosowanie, tj. nierozstrzygnięcie na korzyść strony wątpliwości co do treści normy prawnej statuującej obowiązek powódki;
4. art. 35 i 36 k.p.a., poprzez ich niezastosowanie, tj. niezałatwienie sprawy w ustawowym terminie i zaniechanie zawiadomienia powódki o kolejnych terminach załatwienia sprawy, przyczynach zwłoki oraz prawie do wniesienia ponaglenia;
5. art. 78 k.p.a., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. nieprzeprowadzenie dowodów z dokumentów zaoferowanych przez odwołującą, mimo iż przedmiotem dowodzenia były okoliczności mające istotne znaczenie dla sprawy;
6. art. 80 k.p.a., poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, tj. dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, niedokonanie oceny całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie (dokonanie selekcji dowodów), co przełożyło się na nieprawidłową ocenę stanu faktycznego;
7. art. 105 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie, tj. nieumorzzenie postępowania wobec jego bezprzedmiotowości.

Sąd Okręgowy w W. - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z 20 listopada 2023 r., XVII AmE 21/23 oddalił odwołanie (pkt 1) oraz zasądził od powódki na rzecz Prezesa URE kwotę 720 zł tytułem zastępstwa procesowego, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu

świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty (pkt 2).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniosła powódka zaskarżając go w całości, wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie odwołania i uchylenie decyzji Prezesa URE oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. W apelacji powódka zarzuciła naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego, tj.:
 1. art. 52 ust. 1 uOZE w zakresie, o którym mowa w art. 59 pkt 2 uOZE, z uwzględnieniem § 1 pkt 2 Rozporządzenia 2018-2019, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie;
 2. art. 168 pkt 1 w zw. z art. 169 pkt 1 w zw. z art. 170 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i art. 174 ust. 1 uOZE przez ich niewłaściwe zastosowanie i oddalenie odwołania, mimo iż powódka nie była zobowiązana do wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 52 ust. 1 uOZE;
3. przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik, tj.:
 1. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez jego niezastosowanie i dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, co poskutkowało uznaniem, że powódka w ramach prowadzonej działalności w zakresie bilansowania handlowego prowadzi sprzedaż energii elektrycznej;
 2. art. 233 § 1 w zw. z art. 244 § 1 k.p.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że powódka w ramach prowadzonej działalności Podmiotu Odpowiedzialnego za Bilansowanie Handlowe prowadzi sprzedaż energii elektrycznej;
 3. art. 233 § 1 w zw. z art. 316, art. 327¹ § 1 i art. 386 § 4 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i nierozpoznanie istoty sprawy;
 4. art. 479⁴⁵ w zw. z art. 479⁴⁹ k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nierozpoznanie zarzutów proceduralnych wskazanych w odwołaniu;
 5. art. 98 § 1 i art. 109 § 1 k.p.c. poprzez zasądzenie kosztów zastępstwa, pomimo braku wniosku uprawnionego.

W odpowiedzi Prezes URE wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny w W. VII Wydział Gospodarczy i Własności Intelektualnej wyrokiem z 30 września 2024 r., VII AGa 20/24: zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 20 listopada 2023 r., XVII AmE 21/23 w części w ten sposób, że uchylił jego punkt drugi (II) dotyczący kosztów zastępstwa procesowego oraz w pozostałym zakresie oddalił apelację oraz zasądził od powódki na rzecz Prezesa URE kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Pismem z 7 stycznia 2025 r. Przedsiębiorca wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż w jego ocenie stosownie do art. 398⁴ § 2 k.p.c. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 52 ust. 1 uOZE w zakresie, o którym mowa w art. 59 pkt 2 uOZE oraz pozostałych przepisów, w których zamieszczono tę samą normę prawną szczegółowo wskazanych w uzasadnieniu niniejszego wniosku, która stanowi, że przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność w zakresie obrotu energią elektryczną jest obowiązane do uzyskania określonych rodzajów świadectw pochodzenia lub świadectw efektywności energetycznej (lub uiszczenia, w stosownych przypadkach, opłat zastępczych bądź realizacji przedsięwzięcia oszczędnościowego) w ilości odnoszonej do wielkości wolumenu energii elektrycznej sprzedanej określonym odbiorcom przez to przedsiębiorstwo w tym okresie.

Odnosząc się do powyższego powódka wyjaśniła, że wykładnia przedmiotowych przepisów jest dokonywana w sposób niejednorodny. W jej ocenie dla należytego umotywowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczne jest: naświetlenie zasad bilansowania handlowego (wg stanu prawnego na czas, którego dotyczy postępowanie), działalności Przedsiębiorcy jako podmiotu odpowiedzialnego za bilansowanie handlowe; prowadzonej w oparciu o umowę na bilansowanie handlowe oraz opisanie rozbieżności w doktrynie i wypowiedziach merytorycznych organu administracyjnego

w tym przedmiocie. W dalszej części wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powołała się na rozbieżność w doktrynie i wypowiedziach merytorycznych organu administracyjnego w tym przedmiocie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do jej merytorycznego rozpoznania.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Istotnym zagadnieniem prawnym, na które powołała się powódka w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05; z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18). Powołanie się na tą przesłankę

przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob.m.in. postanowienia SN: z 15 października 2002 r. II CZ 102/02; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07 i z 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08).

Odnosząc powyższe do będącej przedmiotem rozpoznania sprawy Sąd Najwyższy wyjaśnia, że powódka potraktowała identycznie powołane przesłanki skargi kasacyjnej i przedsądu, do czego nie ma podstaw szczególnie w sytuacji, gdy istnienie przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zostało uzasadnione rozbieżnościami „w doktrynie i wypowiedziach merytorycznych organu administracyjnego”. Na marginesie wyjaśnić należy, że gdyby we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej przedstawione zostały rozbieżności w orzecznictwie to oznaczałoby to, że zajęto już stanowisko w tej kwestii i to nie jeden raz. W konsekwencji tego nie można byłoby budować na podstawie tych samych wątpliwości istotnego zagadnienia prawnego, które charakteryzuje się tym, że jest nowe, jeszcze nierozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie SN z 15 grudnia 2016 r., I CSK 315/16).

Jedynie na marginesie należy wskazać, że szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższe przesłanki nie zostały wykazane. W skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie spełniona została któraś z przesłanek przyjęcia sprawy do rozpoznania, zaś sama powódka nie powołała prawidłowo przepisu prawa, na którym oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. We wniosku powołała się bowiem na art. 398⁴ § 2 k.p.c., który w istocie stanowi o samej konieczności sporządzenia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W ocenie Sądu Najwyższego skarga kasacyjna nie wskazuje na wątpliwości kwalifikowane,

a jedynie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[r.g.]